

Kongen og Forpagteren.

af Sebaine og Monsigny.

oversat af Jfr. Dieht.

Richard.
(Bass.)
Amoroso.

Af! hun selv god-vil-li = gen so til Mylordes Huus gaar hen! Gud!

14.

kan jeg end el-ste hen = de, end = nu ha = ve hen = de kiar? Hvad Jen-ny,

hun? saa ær = bar, frygt-som, sin = dig? Hvad Jen-ny, hun? skul-de

væ = re set = sin = dig? Nei, sigt, at troe u = mueligt er. Men,

men! men hun selv god-vil-li = gen so til Mylordes Huus gaar hen; Gud! kan jeg end

el: ske hen: de end: nu ha: ve hen: de kær?

Ah! hun tog min Haand i Gaar

sag: de: o Richard be: ste Ven! vi fin: des naar Soel op: staaer, o: saae jeg den alt:

gien! o saae jeg den alt i: gien! — Nei, sigt at troe u: mueligt er. Men,

men, men hun selv god: vil, li: get jo til My:lords Huus gaaer hen! Gud!

Kan jeg end el: ske hen: de, end: nu ha: ve hen: de kær?

Jenny.
Allegretto
Amoroso.

Jeg Sandhed her u = smin = ket fo = re = dra = ger; hvad Ver = den

15.

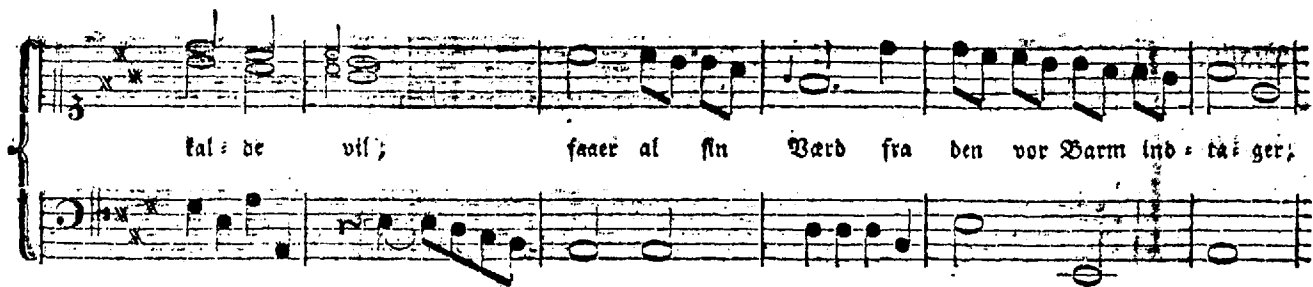
Rig = dom fal = de vil, faær al sin Værd fra den vor Værm ind =

ta = ger, kun fra den Haand, som os den by = der til. Blom = ster = ne,

Mark og Eng os gi = ver, af dig mig bragt langt mee = re rør min Stiel; Af dig

bragt, he = bre Ga = ve bli = ver; i den mig skien = tes stør = re Held.

Jeg Sandhed her u = smin = ket fo = re = dra = ger; hvad Ver = den Rig = dom

tal: de vil; faer al sin Værd fra den vor Dærm ind: ta: ger;

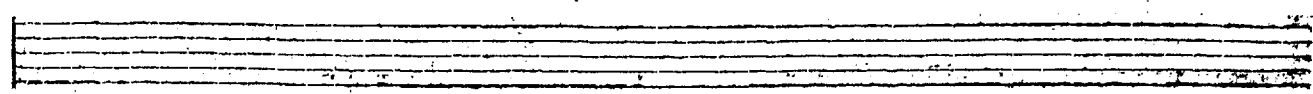
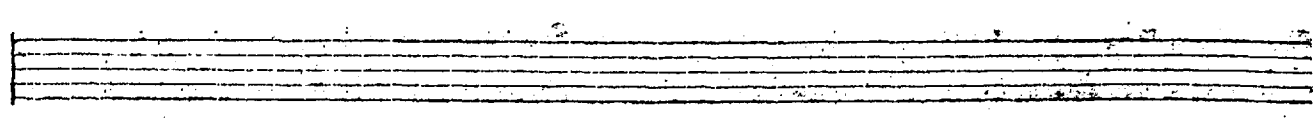

lut. fra den Haand, som os den by: det ell.

Mellem-Act.
Dagsstykke.

16.

Molto.
Allegro.

Min Ur-*te* = kost han be-*sa*ae; og vist med stor At-*tra*ae. Jeg med

17.

Lyst den paa hans Dyrst gav selv sin Doo, han loe, han loe, han loe, han loe!

han bød mig det-*te*, see hid! saa gunstig og saa blid, jeg det tog, strax Armen om ham slog.

Se! sa, Drama mig gav en vældig Dast, Klis, klask, jeg hurtig fik, det havde Etik. Hvi straffes

Var-*net* saa han sag-*de*; suurt han saae; Fav-*ne* tag, mig skulde væ-*re* til Dis-*bag*?

Jeg hen i Laa-*re* flød, han kom med Gul-*det* rød-*smil*-*ke* Varn! det var ei ret; tag det! See

Her, tag det! see her, tag det! Jeg gjorde, som blev sagt, for at faae Ma-ma op-bragt.

Jenny.
Romance
moderato.

Naar at Solens Straalers Hedsde brænder Hiord og Hjrder = ne; naar at

18.

Stormens grumme Vredde bræffer af Viinran-ser = ne; da hos den Ven,

som os ind-ta-ger, hvis Ut-træe ly-des om i wort Dyrst, in-tet.

pla-ger, in-tet pla-ger, al-ting er Lyft, al-ting er Lyft. Naar de

Dage, som frem-gli-der, vores Noe os ræ-ve vil; naar ved on-de Narets Li-der vores Noie ta-ger til,

da hos den Ven, som os indta: ger, hvis At = traae ly: des
 sint i vort Dyrst, in = tet pla = ger, in = tet pla = ger, al = ting er
 Lyst, al = ting er Lyst. Naar vor Ungdoms muntre Som = mer, tender Brud i Sind og
 Rod; naar den tunge Al = der kom = mer, der gior vak = len = de vor Zod; da hos den
 Ven, som os ind = ta = ger hvis At = traae ly = des sint i vort Dyrst,
 in = tet pla = ger, in = tet pla = ger, al = ting er Lyst, al = ting er Lyst.

Kongen.
(Alt.)
Affectuoso.

Lyf:ken er: den at ud = gy = de, til Fol:ket at ud = dee = le den; at bre:de

19.

ud Velfig = nel = sen; og hvad det har Ret at ny = de. Hvor er Lyf = sa = lfg = hed at naae

som kan den Vellyst o = ver = gaae, den Konge smager, som kan si = ge: De, som mit Død ad = ly = de

fal; hver Un = det = saet u = di mit Ri = ge, for = ø = ger Værns og Venners Fal — — — ?

Hvor er det sødt den Fryd at ku = e, som sig i Fol:kets Di = c teer; den Glædes Lu = e,

den Glædes Lu = e, naar det el = sket Konge seer — — — . *Da Capo.*

Sørste Stykke.

2

Wife.
Kustant.

Lad ei Haabet fra os dra-ge; vel givr Lyn-il-den Skoven meen, men ved

20.

den bli-ver Luf-ten reen: Be-gyn-del-sen vil bli-de Da-ga. Os in-tet bgr for-far-de

Her; fra Ondt til Godt et Skridt kun er.

Charlot.

Staae paa Luur kun lidet bringer,
Arbeides, søges, søedes maa;
Paa knortet Bei, blandt Torne gaar,
Omsider man da Dyret tsinger
Os intet ic.

Mally.

Slutningen mig overtjyder,
Hvor vel jeg fatte Blomsterne;
Maaskee at lindre Daffene
Af Kongens Haand en Mand jeg nyder.
Os intet ic.

Moderen.

Som Barn Du mig Kummer gjorde;
Jeg med Dig meget bset har,
Du ret en liden Uglspeil var;
Men blev det jeg ei haabe torde.
Os intet ic.

Jenny.

Kummer veed jeg os beredes
End i den lykkeligste Pagt,
For to er Drøvelsen paalagt
Men naar en Mand af os tilbedes
Os intet ic.

Richard.

Sporene af Sorg og Harme
Kan sees paa Fryd og Kierlighed,
Hvad Dval var os i Dag bereed!
Kom Jenny! lad mig Dig omarme!
Os intet ic.